

De Linge 24 maart

Inge, Martinique, Wim, Ludo, Robby,
Patrick, Jan, Swa, Willy, Ferre

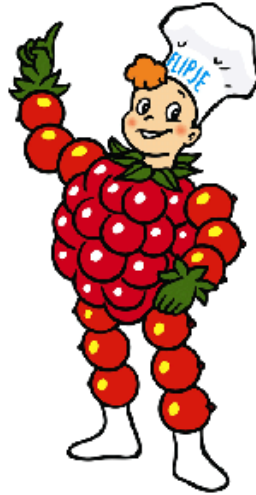
Bloesemtocht, zonder bloesem, maar wel met een lentegevoel!
Misschien een tikkeltje te vroeg op de kalender, maar toch een uitstekende planning.
Moeilijk te rijmen maar toch.
Door de strenge vorst in februari was de natuur wat achterop geraakt.

Als compensatie werd op deze maartdag, een temperatuur en een zonnetje op ons losgelaten, dat ons het gevoel gaf van meer dan één zwaluw.
Als ik arriveerde aan de club, was het er al een bezige bijenkorf.
Boten werden op auto's gelegd en vast gesjord. Als men mij in het vizier kreeg, werd direct de zwarte piet (in dit geval het inschrijvingsblad) doorgeschoven. Ook met vragen wat en waar we juist gingen varen. Daar wist ik, uitzonderlijk een antwoord op. Uit mijn fietszak toverde ik een stel fotokopieën, deels van de waterweg, deels van start en aankomstplaats. Ik had mijn huiswerk gemaakt. De GPSen konden ingesteld worden voor een probleemloze groepsrit. Even werd de coördinatie door elkaar geschut. Martinique had zin in canadees varen en ze vond in mij een copain om zo'n boot te bevolken. Dat had organisatorisch een schokgolf tot gevolg. Voor de canadees werd de botenkar naar buiten gereden en Patrick was bereid dat ding te trekken. Dus werden er en der de boten van de auto's gehaald en op de kar gebonden. Met andere woorden, we waren nog niet direct weg.

Als canadees werd uit armoede, onze zware, logge Yoho uit het rek gelicht. En licht is dat ding zeker niet, hij is trouwens eerder gemaakt voor een stromend, bochtig

parcours. Rechte vlakke stukken is niet direct zijn specialiteit, dat zouden we nog wel ondervinden. Martinique had te weinig lef en te veel respect om Wilfried uit zijn bed te bellen met de vraag om een houten, aangepastere uitvoering. 's Avonds kwam ze ook nog op het idee dat er een lichtere clubuitvoering in het rek lag. Dat was dan een kwestie van ondervinding.

Dus met een kleine vertraging reden we naar Betuweland. In mijn jeugd had een Betuwepot aanzien, wie kent er nu nog deze confituur?

De GPS van Patrick wees ons precies de Rijnstraat. Alleen stonden we op het einde van de straat waar de brug nog zoek was. Een privéparking zorgde voor een optimale return en enkele ogenblikken later stonden we op de parking naast de brug in Geldermalsen. Afladen verliep vlot en de 3 wagens konden naar Asperen ons eindpunt van de dag.

Het oude ponton was nog bruikbaar en werd dan ook onze instapplaats. Enkel Swa met zijn lichtgewicht kon van de modderige oever het sop in. Weinig wind en een stralend zonnetje waren ideaal om ons groen gevaarte in gang te trekken. Onze tweezit wachtte niet tot de laatste clubgenoot zijn zitje beschaduwde. Ik wist dat we deftig moesten doortrekken om een cadans van 6 km per uur aan te houden om geen spelbreker te zijn voor de aanstormende kajaks. Het duurde dan ook niet ZO lang of de eersten lagen al aan bakboord. Voor Patrick en Jan was dit hun maidentrip, en dit in "clubmateriaal". Ludo testte er zijn gloed nieuwe zeekajak. Inge en Wim waren voor mij ook nieuw, alhoewel zij reeds enkele tochten op hun palmares hadden. Dus werd het aftasten of het een groepje werd of een pakketje individualisten.

De Linge is een riviertje dat zijn charme weet te bewaren. Gelegen in puur landbouwgebied, ons traject wordt slechts twee maal doorkruist door een grote autoroute. Het stukje Geldermalsen- Asperen is misschien wel een meest karakteristieke van deze waterloop. Meestal boomgaarden aan beide kanten, soms afgewisseld met een stukje natuurgebied of dorpjes als Tricht, Deil, Enspijk, Gellicum. Soms gelegen op ooghoogte, andere dan weer op een hoge oever, uitkijkend over het landschap. Deze laatste hebben steeds trapjes naar de rivier waar picknickbank of tuinmeubelen wachten op gebruikers. En die waren her en der al present, daar zorgde de lentesfeer voor. Iets voor het dorpje Beesd hadden de

kajakkers ons de rode lantaarn toegestopt. Om die gedoofd te krijgen gebruikten we de grote middelen. We floten iedereen terug, want we vonden het tijd voor de knapzak. Net buiten het dorp gebruikten we een steigertje uit betere tijden om de boten aan land te hijsen. Boven aan de trap, kregen we een beter zicht, maar zeker geen idyllisch. We keken in de verte op de autostrade, gelukkig temperde een geluidscherm het lawaai. Niet de ideale stop mopperde Inge. Daar had ze gelijk in. Maar op de Linge en ook elders in Nederland is het niet zo evident even waar aan land te gaan. Veel privé terrein, met bordjes aanmeren verboden. Tussen de boomgaarden is het ook moeilijk parkeren. Meestal versperren stenen de toegang tot de oever, die meestal drassig is en ongeschikt voor een gezellige happening. Enfin mijn boterhammen smaakte. Robby had intussen reeds poolshoogte genomen in het dorp. Een terras met dorstlesser behoorde er tot de mogelijkheden. De unaniem groepsgeest zorgde ervoor dat de stoelen bij elkaar werden geschoven en de bestellingen genoteerd. Gesterkt en gelaafd konden we onze weg vervolgen.

Weer bij de eersten op het water, werd er meteen cadans gemaakt.

Bij het dorpje Rumpt, noteerde ik, achter de brug, een picknickpaviljoen, dus een bank met tafel, overdekt met een puntdak. Dus nu duidelijk gemarkeerd op mijn waterkaart, een prima rustplaats. Wel indachtig, geen mogelijkheid tot terras en dus wel een kans tot discussie.

Iets voorbij dit dorp waren de meeste kajaks ons al gepasseerd. Enkel Wim en Inge waren nog achter. Hoe we ons ook weerden, de kajaks werden steeds kleiner, en meermaals verdwenen ze uit het zicht bij deze of gene bocht. Onwetend werd het een tweestrijd tussen de canadees en ons koppel. Wij om zo weinig mogelijk terrein te verliezen op de koplopers, zij om eindelijk terug bij de groep te horen.

Het terras, een grote steenworp voor de finish, waar we volgens de overlevering altijd stopte, om de droge keel met plakkende tong te smeren, lag er verlaten bij. Te vroeg op het seizoen wellicht.

Wel spijtig want dit is een prima plaats om te verpozen. Over het terras ligt een kleine waterplas bevolkt met verschillende soorten steltlopers en uiteraard ook ander watervogels.

Voor de laatste grote bocht naar Asperen, versmolt de achterhoede tot groepje.

De laatste kilometers werden gezamenlijk afgepeddeld.

De eersten stonden al in stadsornaat als wij onze boten op de oever trokken.

Met verenigde krachten werden ze allen op de kar gesjord.

Terwijl de botenkar naar Schoten vertrok, werd de andere wagen opgehaald.

Den afterdrink werd uitzonderlijk vergeten.

Dat moet terug anders, gonsde het gerucht !